

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CLXX. — Wydana i rozesłana dnia 25. września 1917.

Treść: (z 382—384.) 382. Obwieszczenie, dotyczące się sprostowania błędu w rozporządzeniu Ministerstwa rolnictwa z dnia 5. lipca 1917 w sprawie obrotu nasieniem. — 383. Rozporządzenie, dotyczące się zarządzeń w sprawie odzieży dla ludności. — 384. Obwieszczenie, dotyczące się wyjątków od obowiązku kart zapotrzebowania na odzież i bieliznę (lista przedmiotów wolnych).

382.

Obwieszczenie Ministerstwa spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem rolnictwa i z Urzędem dla wyżywienia ludności z dnia 5. września 1917,

dotyczące się sprostowania błędu w rozporządzeniu Ministerstwa rolnictwa z dnia 5. lipca 1917, Dz. u. p. Nr. 286. w sprawie obrotu nasieniem.

W piątym wierszu pierwszego ustępu § 17, ogłoszonego w CXXI. części Dziennika ustaw państwa pod Nr. 286 rozporządzenia Ministerstwa rolnictwa z dnia 5. lipca 1917 winno być umieszczone zamiast słowa „nasion” wyrażenie „producenta nasion“ *)

Höfer wtr.

Toggenburg wtr.

Silva-Tarouca wtr.

383.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem sprawiedliwości z dnia 21. września 1917,

dotyczące się zarządzeń w sprawie odzieży dla ludności.

Na zasadzie ustawy z dnia 24. lipca 1917, Dz. u. p. Nr. 307, zarządza się jak następuje:

I. Biura zakupna i rozdziału.

§ 1.

Urządzonym przy t. akc. centrali bawełnianej i przy t. akc. centrali wełnianej oddziałom dla odzieży ludowej powierza się zakupno towarów na odzież ludową i obejmowanie tych towarów, które im zostaną przekazane z urzędu na ten cel. Mają one towary te — o ile Ministerstwo handlu nie wyda innych zarządzeń — puścić w obrót za pośrednictwem krajowych biur odzieży (§ 2) i postępować przy tem według wskazówek Ministerstwa handlu.

Ministerstwu handlu zastrzega się zarządzenie utworzenia także przy innych organizacjach wojenno-gospodarczych osobnych oddziałów dla odzieży ludowej oraz uregulowanie obrotu towarami, zakupionymi przez nie na cele odzieży ludowej.

Oddziały
dla odzieży
ludowej.

*) W polskiem wydaniu już uwzględniono.

§ 2.

Każda polityczna władza krajowa winna utworzyć dla swego okręgu administracyjnego po wysłuchaniu właściwych izb handlowych i przemysłowych krajowe biuro odzieży.

Utworzenie więcej niż jednego krajowego biura odzieży dla okręgu administracyjnego politycznej władzy krajowej wymaga zatwierdzenia Ministerstwa handlu.

§ 3.

Krajowe biura odzieży podlegają bezpośrednio nadzorowi Ministerstwa handlu, które może ustanowić osobnych komisarzy rządowych dla składania od przypadku do przypadku sprawozdań o działalności krajowych biur odzieży.

Ministerstwo handlu ma prawo każdego czasu uchylić zarządzenia krajowych biur odzieży, zmienić je lub zastąpić innemi.

§ 4.

Kierownictwo krajowego biura odzieży mianuje polityczna władza krajowa. Składa się ono z naczelnika, z jednego lub dwóch zastępców naczelnika i z pewnej ilości dalszych członków, oznaczonej w instrukcyi.

Wszyscy członkowie kierownictwa wykonują swe funkcje jako urząd honorowy. Są oni obowiązani w swem urzędowaniu przestrzegać najzupełniejszej bezstronności i jak największej sumiennosci, a na zewnątrz zachowywać tajemnicę o wszystkich stosunkach handlowych, o jakich się dowiedzą, i winni to ślubować na piśmie politycznej władzy krajowej.

Instrukcyja, jaką uchwali kierownictwo, podlega zatwierdzeniu politycznej władzy krajowej.

§ 5.

Krajowe biuro odzieży jest osobą prawniczą; na zewnątrz zastępuje je jego naczelnik, a w razie, jeżeli ten dozna przeszkody, jego pierwszy, względnie drugi zastępca.

Do kierownictwa należy sprawowanie czynności administracyjnych i spełnianie kupieckiej służby krajowego biura odzieży. W celu wykonywania tej ostatniej może krajowe biuro odzieży posługiwać się także innym biurem, nadającym się do tego.

Krajowe biuro odzieży służy wyłącznie celom powszechnej użyteczności, a jego prowadzenie kupieckie nie jest obliczone na zysk; ewentualne nadwyżki obrotowe, pochodzące z poszczególnych czynności kupieckich, należy według wskazówek Ministerstwa handlu poświęcić celom odzieży ludowej.

§ 6.

Obowiązkiem krajowego biura odzieży jest: 1. współdziałanie przy wykonywaniu przepisów niniejszego rozporządzenia;

2. współdziałanie przy wykonywaniu wszystkich zarządzeń, wydanych przez władze w interesie zaopatrzenia ludności w odzież i bieliznę, jakoteż przy wykonywaniu wszystkich innych zadań gospodarstwa wojennego, zleconych przez Ministerstwo handlu krajowym biurom odzieży;

3. wydawanie instrukcyi dla podlegających krajowemu biuru odzieży biur badania zapotrzebowania (§ 18), dla biur wydawania odzieży ludowej (§ 30), biur zbiorczych starej odzieży (§ 36) i biur wydawania starej odzieży (§ 39), jakoteż czuwanie nad sprawowaniem czynności tych biur;

4. współdziałanie przy zarządzaniu od przypadku do przypadku przez władze polityczne na zasadzie §§ 2 i 3 rozporządzenia cesarskiego z dnia 24. marca 1917, Dz. u. p. Nr. 131, spisywania zapasów odzieży i bielizny;

5. wysyłanie zastępców do zarządu utworzonego przez polityczną władzę krajową funduszu odzieży ludowej.

§ 7.

W celu pokrywania kosztów może krajowe biuro odzieży policzyć przy wydawaniu towarów dodatek do ceny uzyskania, wynoszący do 3 od sta.

Ministerstwo handlu może w uzasadnionych przypadkach pozwolić na podwyższenie tego dodatku do ceny aż do 5 od sta.

§ 8.

Przy każdym krajowym biurze odzieży należy utworzyć radę przyboczną, której obowiązkiem jest wydawanie opinii w kwestiach zasadniczych, nadsuwających się w zakresie działania krajowego biura odzieży. Skład, zadania i sprawowanie czynności przez władzę przyboczną należy unormować w instrukcyi dla krajowego biura odzieży.

W radzie przybocznej mają być reprezentowane przedewszystkiem wchodzące w grę koła konsumentów, następnie według miejscowych stosunków konfekcyja wielkiego i małego przemysłu, rzemiosło krawieckie (krawiectwo na miarę), wyrób bielizny, handel towarami sukienkami, materiałami na odzież i towarami krajowymi, handel bielizną, handel odzieżą i handel starą odzieżą.

Członków rady przybocznej mianuje polityczna władza krajowa. Przed mianowaniem zastępców przemysłu wielkiego i małego oraz zastępców handlu należy wysłuchać właściwe izby handlowe i przemysłowe.

Ponadto każda izba handlowa i przemysłowa, istniejąca w obrębie krajowego biura odzieży, ma

Koszty i zakres działania krajowego biura odzieży.

Pokrywanie kosztów krajowego biura odzieży.

Radę przyboczną krajowego biura odzieży.

Krajowe biuro odzieży.

Nadzór państwowy.

Kierownictwo krajowego biura odzieży.

Instrukcyja krajowego biura odzieży.

prawo wysłać do rady przybocznej jednego członka izby i jednego urzędnika sekretaryatu.

§ 9.

Krajowe biuro odzieży ma prawo przybierać od przypadku do przypadku nienależących do rady przybocznej fachowców dla wydania opinii o poszczególnych kwestiach.

II. Ograniczenia w obrocie artykułami odzieży.

§ 10.

Od dnia wejścia niniejszego rozporządzenia w życie wolno podane poniżej towary — o ile nie pozwolono na osobne wyjątki (§ 11) — wydawać konsumentom, to jest takim osobom, które własnym swem używaniem towar niszczą, tylko na kartę zapotrzebowania (§ 19), a mianowicie:

1. wszystkie towary tkane, dziane i półczoszkowe, nadające się do wyrabiania części odzieży lub bielizny, bez różnicy materiału, z jakiego są zrobione;

2. wszystkie, bez względu na materiał suknie męskie, damskie i dziecinne (także wierzchnie suknie), zrobione z towarów tkanych, dzianych lub półczoszkowych, następnie wszystkie rodzaje bielizny i innej odzieży spodniej, chusteczki, półczochy i skarpetki;

3. wszystkie, nadające się jeszcze do użytku, noszone części odzieży (stara odzież § 32);

4. wszystkie inne towary, uznane przez Ministerstwo handlu w każdym poszczególnym przypadku w interesie zaopatrzenia ludności odzieżą za podlegające obowiązkowi karty zapotrzebowania.

§ 11.

Wyjątki od obowiązku karty zapotrzebowania (§ 10) obwieszcza Ministerstwo handlu od czasu do czasu w osobnej liście przedmiotów wolnych.

Do towarów, znajdujących się w posiadaniu zarządu wojskowego, nie mają zastosowania postanowienia niniejszego rozporządzenia.

§ 12.

Dla celów konkurencyjnych nie wolno w sposób widoczny dla publiczności powoływać się w ogłoszeniach, w dziennikach lub w innych obwieszczeniach, przeznaczonych dla większego koła osób, w szczególności przez ogłaszanie w oknach wystawowych lub w innych lokalach handlu, na obowiązek karty zapotrzebowania lub na uwolnienie od niej pewnego towaru.

§ 13.

Osobom, nie będącym konsumentami, to jest takim osobom (firmom, biuram), które towary w sposób zarobkowy dalej pozbywają lub przera-

biają, wolno sprzedawać podlegające obowiązkowi karty zapotrzebowania towary wymienione w § 10 pod l. 1, 2 i 4 rodzaju od dnia wejścia tego rozporządzenia w życie tylko za pisemnym fakturowaniem. Z każdej faktury winien sprzedawca zatrzymać odpis i dołączyć jako załącznik do wpisu w księdze towarowej (§ 16). Przy przesłaniu towarów pocztą, koleją lub za pośrednictwem innych przedsiębiorstw transportowych należy nadto przechowywać poświadczenia nadawcze i trzymać je przygotowane do wglądu dla organów kontrolnych (§ 17).

Dostawa podlegających obowiązkowi karty zapotrzebowania towarów osobie nie będącej konsumentem do miejsc przeznaczenia, położonych poza obrębem mocy obowiązującej tego rozporządzenia, jest zabronioną bez poprzedniego uzyskania osobnego zezwolenia na sprzedaż ze strony politycznej władzy krajowej, właściwej według miejsca złożenia towarów, o ile nie jest i tak potrzebne osobne zezwolenie na wywóz.

O udzieleniu zezwolenia na sprzedaż winien starać się sprzedawca.

Do wydawania starej odzieży (§ 10, l. 3) mają zastosowanie osobne przepisy § 34.

§ 14.

Zarządzeń, któremi towary, oznaczone w § 10, zamknięto dla wolnej sprzedaży lub poddano innym dalej idącym ograniczeniom obrotu, nie dotyka niniejsze rozporządzenie.

§ 15.

Przy zarobkowym przerabianiu podlegających obowiązkowi karty zapotrzebowania materii na części odzieży i bielizny nie wolno przekraczać miary najwyższej, ustanowionej przez krajowe biuro odzieży.

§ 16.

Kto w sposób zarobkowy wyrabia, pozbywa lub przerabia towary podlegające obowiązkowi karty zapotrzebowania, jest obowiązany, poczynawszy od dnia wejścia niniejszego rozporządzenia w życie, prowadzić osobną księgę towarową, w której stronie są bieżąco numerowane i z której musi być widocznym stan składu podlegających obowiązkowi karty zapotrzebowania towarów według ilości i jakości z początkiem każdego miesiąca kalendarzowego, przyrost ich w ciągu miesiąca, źródło poboru i stan z końcem miesiąca.

Przy każdym wydaniu podlegających obowiązkowi karty zapotrzebowania towarów do rąk osób, nie będących konsumentami (§ 13), należy w księdze towarowej wymienić nadto imię i nazwisko (firmę), oraz miejsce zamieszkania nabywcy, a o ile jest przepisane zezwolenie na sprzedaż w myśl § 13, ustęp 2, także to zezwolenie.

Inne ograniczenia obrotu.

Najwyższy rozmiar materii.

Księga towarowa.

Przybieranie fachowców.

Wydawanie do rąk konsumentów; obowiązek karty zapotrzebowania.

Wyjątki od obowiązku karty zapotrzebowania.

Zakaz powoływanie się w ogłoszeniach na obowiązek karty zapotrzebowania.

Wydawanie do rąk osób, nie będących konsumentami. Pozwolenie na sprzedaż.

§ 17.

Dla czuwania nad przestrzeganiem postanowień niniejszego rozporządzenia ustanowią krajowe biura odzieży organa kontrolne. Organom tym jakoteż wysłannikom władz politycznych winny osoby (firmy), obowiązane do prowadzenia księgi towarowej (§ 16), pozwolić na wstęp do lokalów przedsiębiorstwa i do magazynów, na wgląd do zapisków handlowych i do odnośnych załączników, a na żądanie winno się im udzielić wyjaśnień o stanie składu. Do mieszkań prywatnych i do ich lokalów ubocznych wolno wchodzić organom kontrolnym tylko wtedy, jeżeli wykażą się osobnem zleceniem władzy.

Organa kontrolne są obowiązane zachować jak najściślejsze milczenie o urządzeniach i stosunkach kupieckich, o jakich się przy tem dowiedzą, wyjąwszy zdawanie sprawy w drodze służbowej i donoszenie o sprzecznościach z ustawą.

III. Wykazanie zapotrzebowania.

§ 18.

Krajowe biura odzieży mają założyć biura badania zapotrzebowania w potrzebnej liczbie; obowiązkiem ich jest przedsiębrać badanie zapotrzebowania (§ 23), wystawiać karty zapotrzebowania (§ 19) i prowadzić karty osobowe (§ 24).

§ 19.

Zostaną wydane trzy rodzaje kart zapotrzebowania:

1. Karta zapotrzebowania według wzoru *A* (dodatek *A*) dla najuboższych na pobieranie za pieniądze lub bezpłatnie odzieży ludowej (§ 29) ze zapasów oznaczonych na karcie zapotrzebowania biur wydawania odzieży ludowej (§ 30) lub biur wydawania starej odzieży (§ 39) za wykazaniem ubóstwa i bardzo wielkiego zapotrzebowania (§ 23, ustęp 1).

2. Karta zapotrzebowania według wzoru *B* (dodatek *B*) dla nabycia za pieniądze innych towarów, podlegających obowiązkowi karty zapotrzebowania (§ 10), za wykazaniem potrzeby zakupna (§ 23, ustęp 2).

3. Karta zapotrzebowania według wzoru *C* (dodatek *C*) dla nabycia za pieniądze nowego ubrania wierzchniego lub dozwolonej dla jego sporządzenia najwyższej ilości materiałów, podlegających obowiązkowi karty zapotrzebowania (§ 15), za wykazaniem oddania za pieniądze lub bezpłatnie takiej samej noszonej części odzieży, nadającej się jeszcze do użytku, przez przedłożenie poświadczenia oddania (§ 37).

Karty zapotrzebowania wystawia na ustne lub pisemne życzenie starającego się to biuro badania zapotrzebowania (§ 18), w którego okręgu ma on swą stałą siedzibę.

Krajowe biuro odzieży oznaczy te przypadki, w których kartę zapotrzebowania wolno wyjątkowo wystawić innemu biuru badania zapotrzebowania, a nie temu, w którego okręgu mieszka stale starający się o nią.

Prawa żądania dostawy towaru nie nabywa się przez uzyskanie karty zapotrzebowania.

§ 20.

Karty zapotrzebowania na odzież ludową (wzór *A*) będą wystawiane bezpłatnie.

Za wystawienie kart zapotrzebowania według wzorów *B* i *C* może krajowe biuro odzieży ustanowić pobieranie należitości za wygotowanie do najwyższej kwoty 1 K za każdą kartę zapotrzebowania.

Dochody z takich należitości za wygotowanie winny krajowe biura odzieży podawać kwartalnie do wiadomości Ministerstwa handlu i według jego wskazówek obracać na cele odzieży ludowej.

§ 21.

Karta zapotrzebowania jest dokumentem publicznym, opiewa na osobę i jest niepozywalną. Do jej ważności potrzeba:

1. należytego wypełnienia druku;
2. wstawienia daty wygotowania i przybicia pieczęci biura badania zapotrzebowania, właściwego w myśl § 19;
3. własnoręcznego podpisu tej osoby, której wygotowanie zlecono.

§ 22.

Po upływie trzydziestego dnia, licząc od dnia wystawienia, gaśnie ważność karty zapotrzebowania.

Nieużyte karty zapotrzebowania można także po upływie czasokresu ich ważności zwrócić do biura wygotowania dla sprostowania karty osobowej (§ 24).

Za zagubione karty zapotrzebowanie nie wydaje się kart zastępczych.

§ 23.

Przed wystawieniem karty zapotrzebowania według wzoru *A* może biuro badania zapotrzebowania zmusić starającego się dla oceny jego ubóstwa i dla sprawdzenia bardzo wielkiego zapotrzebowania (§ 19, l. 1) do wykazania swych stosunków zarobkowych i majątkowych, a ponadto do złożenia oświadczenia co do zapasów, to jest pisemnego oświadczenia co do liczby i jakości znajdujących się w jego posiadaniu części odzieży i bielizny.

Przed wystawieniem karty zapotrzebowania według wzoru *B* może biuro badania zapotrzebowania w celu sprawdzenia potrzeby zakupna (§ 19, l. 2) zażądać również od starającego się złożenia oświadczenia co do zapasów.

Starający się o wystawienie karty zapotrzebowania są obowiązani udzielić zupełnych i zgodnych

Organa kontrolne.

Należitości za wygotowanie kart zapotrzebowania.

Wymogi ważności karty zapotrzebowania.

Czasokres ważności karty zapotrzebowania.

Badanie zapotrzebowania.

Biura badania zapotrzebowania.

Karty zapotrzebowania.

Dodatek A.

Dodatek B.

Dodatek C.

z prawdą wyjaśnień i oświadczeń co do zapasu, zażądanych przez biuro badania zapotrzebowania.

Ustalenie zasad, według których biura badania zapotrzebowania mają oceniać ubóstwo i bardzo wielkie zapotrzebowanie, względnie potrzebę zakupną, jest obowiązkiem krajowych biur odzieży.

§ 24.

Biuro badania zapotrzebowania winno dla każdego starającego się o kartę zapotrzebowania założyć kartę osobową i wpisać do niej każde udzielenie lub odmówienie karty zapotrzebowania. Szczegółowe postanowienia o urządzeniu karty osobowej wyda Ministerstwo handlu.

Jeżeli starający się o kartę zapotrzebowania przeniósł po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia swą stałą siedzibę do obrębu innego biura badania zapotrzebowania, natenczas winno to ostatnie przed wygotowaniem karty zapotrzebowania zażądać karty osobowej starającego się od biura badania zapotrzebowania, właściwego dla jego poprzedniego zamieszkania.

§ 25.

Zażalenia na biura badania zapotrzebowania z powodu odmowy wystawienia żądanej karty zapotrzebowania należy wystosowywać do właściwego krajowego biura odzieży, które w tym względzie ostatecznie rozstrzyga.

§ 26.

Kto towar, podlegający obowiązkowi karty zapotrzebowania (§ 10.), oddaje konsumentowi, ten winien naznaczyć, jako nieważne, ściągnięte za towar karty zapotrzebowania przez przedziurawienie, zaopatrzyć je swem imieniem i nazwiskiem lub pieczęcią firmy i z początkiem każdego miesiąca odesłać dla zbadania do krajowego biura odzieży, właściwego według miejsca wydania towaru.

§ 27.

Roboty na miarę, zamówione już przez konsumenta, wolno do dnia 31. października 1917 odstawić zamawiającemu jeszcze bez żądania karty zapotrzebowania, jeżeli zamówione części odzieży lub bielizny były już w robocie w dniu wejścia niniejszego rozporządzenia w życie.

Roboty na miarę można odstawić także i nadal bez żądania karty zapotrzebowania, jeżeli zamawiający przy zamówieniu sam dostarcza w całości materiału, potrzebnego do roboty i podlegającego obowiązkowi karty zapotrzebowania.

Również nie potrzeba karty zapotrzebowania, jeżeli towar, podlegający obowiązkowi karty zapotrzebowania, przerabia na zamówienie konsumenta przemysłowiec w celu przywrócenia do stanu

zdatnego do użytku lub naprawy używanej jeszcze części odzieży lub bielizny. W ten sposób zużyte ilości towaru należy jednak w księdze towarowej (§ 16.) przemysłowca wykazać osobno z podaniem imienia i nazwiska oraz miejsca zamieszkania zamawiającego.

§ 28.

Wydawanie odevw o darowywanie towarów, podlegających obowiązkowi kart zapotrzebowania (§ 10.), jakoteż urządzenie tego rodzaju zbiorów bez poprzedniego uzyskania osobnego zezwolenia Ministerstwa handlu jest zabronione.

IV. Unormowanie obrotu odzieżą ludową.

§ 29.

Wszystkie towary, przydzielone z urzędu krajowym biur odzieży lub objęte przez nie do zawiadywania, jakoteż sporządzone z nich części odzieży należy w obrocie oznaczyć wyraźnie jako odzież ludową i ma odzież ta być użytą na pokrycie najpilniejszego zapotrzebowania najuboższych kół konsumentów (§ 19., l. 1).

§ 30.

Wydawanie towarów odzieży ludowej (z wyjątkiem zawiadywanych przez krajowe biura odzieży starych sukien, § 39.) uskutecznia się za pośrednictwem osobnych biur wydawania odzieży ludowej, założonych w potrzebnej liczbie przez krajowe biuro odzieży.

§ 31.

Ministerstwo handlu może dla wyrównania stanu towarów w krajowych biurach odzieży zarządzić odpłatne przekazanie towarów przez jedno z tych biur innym takim biurom, a to bez ujemy prawa stanowienia Ministerstwa handlu o przydzielaniu odzieży ludowej krajowym biurom odzieży.

V. Uregulowanie obrotu starą odzieżą.

§ 32.

Za starą odzież uważa się w rozumieniu niniejszego rozporządzenia wszystkie części noszonej odzieży, nadające się jeszcze do użytku, bez różnicy, czy są zrobione z materiałów, podlegających obowiązkowi karty zapotrzebowania, czy też z materiałów, wolnych od tego obowiązku.

Wyjątki od tego będą obwieszczane w liście wolnych przedmiotów (§ 11.).

§ 33.

Od dnia mocy obowiązującej niniejszego rozporządzenia wolno nabywać starą odzież za zapłatą tylko:

Urządzenie zbiorów-k.

Odzież ludowa.

Biura wydawania odzieży ludowej.

Wyrównanie stanu towarów w krajowych biurach odzieży.

Stara odzież.

Ograniczenia co do nabycia za zapłatą starej odzieży.

Karta osobowa.

Rozstrzygnięcie zażaleń.

Oddanie realizowanych kart zapotrzebowania.

Dostawy, nie podlegające obowiązkowi karty zapotrzebowania.

1. oddziałom odzieży ludowej w t. akc. Centrali bawełnianej i w t. akc. Centrali wełnianej;
2. biurom zbiórki starej odzieży (§ 36.);
3. osobom (firmom) lub biurom, upoważnionym wyraźnie w myśl § 35. niniejszego rozporządzenia do kupowania starej odzieży;
4. konsumentom, jednak tylko na kartę zapotrzebowania, a to:

- a) ze zapasów biur wydawania starej odzieży (§ 39.) na kartę zapotrzebowania według wzoru A (§ 19., l. 1);
 - b) ze zapasów handlarzy starą odzieżą na kartę zapotrzebowania według wzoru B (§ 19., l. 2).
- Każdy inny sposób nabywania za zapłatą starej odzieży jest zabroniony.

§ 34.

Od dnia mocy obowiązującej niniejszego rozporządzenia jest dozwolone pozbywanie starej odzieży za zapłatą tylko:

1. oddziałom odzieży ludowej w t. akc. Centrali bawełnianej i w t. akc. Centrali wełnianej na rzecz krajowych biur odzieży, a na rzecz innych miejsc tylko za zezwoleniem Ministerstwa handlu;

2. biurom wydawania starej odzieży (§ 39.) na kartę zapotrzebowania według wzoru A (§ 19., l. 1) bezpośrednio do rąk konsumentów;

3. osobom (firmom), uprawnionym do zarobkowego handlu starą odzieżą tylko na rzecz biur, oznaczonych w § 33. pod l. 1 i 2., lub na kartę zapotrzebowania według wzoru B (§ 19., l. 2) bezpośrednio do rąk konsumentów;

4. wszystkim innym osobom lub miejscom tylko

- a) na rzecz biur zbiórki starej odzieży (§ 36) lub
- b) na rzecz osób lub miejsc, upoważnionych w myśl § 35. do zakupna starej odzieży.

Każdy inny sposób pozbywania starej odzieży za zapłatą jest zabroniony.

§ 35.

Kupowanie starej odzieży celem dalszego jej pozbywania lub przerabiania jest przywiązane do uzyskania osobnego pozwolenia na zakupno starej odzieży; do wystawiania tego pozwolenia jest powołana ta władza polityczna pierwszej instancji, w której okręgu administracyjnym ma być kupowanie przedsiębranem.

Pozwolenie na zakupno wolno wystawiać nie na dłużej niż w każdym przypadku na trzy miesiące i tylko dla okręgu wystawiającej władzy. Po upływie każdorazowego okresu ważności może władza wystawiająca pozwolić w danym razie na trzechmiesięczne jego przedłużenie.

W pozwoleniu na zakupno można przepisać, że wydawanie nabytej drogą zakupna starej odzieży

może nastąpić tylko do rąk pewnych oznaczonych osób lub miejsc.

Za pozwolenie na zakupno po myśli pierwszego ustępu uważa się do dnia 31. października 1917 także uzyskane w myśl § 4. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 6. czerwca 1917, Dz. u. p. Nr. 251. pozwolenie władzy, o ile nie opiewa ono na czas krótszy.

§ 36.

Krajowe biura odzieży winny założyć w potrzebnej ilości biura zbiórki starej odzieży. Obowiązkiem ich jest nabywać odstąpioną im bezpłatnie lub za zapłatą starą odzież w imieniu i na rachunek właściwego krajowego biura odzieży.

§ 37.

Kto do miejsca zbiórki starej odzieży, właściwego według jego stałego miejsca zamieszkania, odda za zapłatą lub bezpłatnie zdatną jeszcze do użytku część odzieży przez siebie już noszoną, ten otrzyma na to od tego biura osobne poświadczenie oddania (dodatek D), wygotowane bezpłatnie, a uprawniające go do uzyskania karty zapotrzebowania według wzoru C (§ 19., l. 3).

Osobom, nie mieszkającym stale w obrębie odnośnego biura zbiórki starej odzieży, nie wolno wygotowywać poświadczeń oddania, o ile krajowe biuro odzieży nie pozwoli na szczególne wyjątki.

Krajowe biuro odzieży ma prawo co do wygotowywania kart zapotrzebowania według wzoru C na podstawie poświadczeń oddania wydać przepisy ograniczające.

§ 38.

Poświadczenie oddania jest dokumentem publicznym, opiewa na imię i nazwisko i jest niepozywalnem.

Do jego ważności potrzeba:

1. należytego wypełnienia druku;
2. wstawienia daty wygotowania i przybicia pieczęci biura zbiórki starej odzieży, właściwego po myśli § 37.;
3. własnoręcznego podpisu tej osoby, której wygotowanie zlecono.

Za zagubione poświadczenia oddania nie wydaje się dokumentów zastępczych.

§ 39.

Krajowe biura odzieży winny dbać o naprawę starej odzieży, nabytej przez nie za pośrednictwem biur zbiórki starej odzieży, i puszczać ją w obrót jako odzież ludową na kartę zapotrzebowania według wzoru A za pośrednictwem założeń w potrzebnej ilości biur wydawania starej odzieży.

Biura zbiórki starej odzieży.

Poświadczenia oddania

Dodatek D.

Wymogi ważności poświadczenia oddania

Biura wydawania starej odzieży.

Ograniczenia co do pozbywania starej odzieży za zapłatą.

Pozwolenie na zakupno starej odzieży.

§ 40.

Polityczna władza krajowa ma prawo zarządzić dla swego okręgu administracyjnego w drodze rozporządzenia przymus oferowania starej odzieży.

W tym razie są obowiązane wszystkie osoby (firmy), prowadzące handel starą odzieżą, ewentualnie po skutecznieniu naprawy:

1. oferować krajowemu biuru odzieży, właściwemu według miejsca składu, znajdujące się w ich posiadaniu w pewnym oznaczonym dniu rozstrzygającym lub na ich rachunek u innych przechowywane zapasy starej odzieży w ciągu czasokresu, oznaczonego przez władzę krajową, zaś powstające wskutek późniejszych prawnie dokonanych zakupów (§ 35.) przybytki w zapasach starej odzieży w pewnych oznaczonych terminach, wymieniając przytem ilość, jakość, cenę zakupną i sprzedażną, oraz miejsce składu;

2. na wezwanie krajowego biura odzieży dostawić zarekwirowane przez to biuro na podstawie oferowania zapasy starej odzieży na koszt tego biura do miejsca, jakie ono oznaczy.

W razie zarządzenia przymusu oferowania, wolno pozbyć komu innemu tylko te ilości każdorazem oferowanej starej odzieży (§ 34.), co do których do dnia trzydziestu od daty wystawionego przez krajowe biuro odzieży zaraz po każdym oferowaniu poświadczenia odbioru nie złoży biuro to oświadczenia objęcia, albo co do których krajowe biuro odzieży wyraźnie rzekło się objęcia.

Aż do tej chwili są posiadacze oferowanej starej odzieży obowiązani obchodzić się z nią i przechowywać ją ze starannością porządnego kupca, a przedsięwzięcie jakiegokolwiek zmiany co do oferowanych towarów, w szczególności zmiany miejsca, jest zabronione.

§ 41.

Krajowe biuro odzieży winno samo oznaczyć cenę objęcia za starą odzież, oferowaną mu w myśl § 40., ustęp 2., l. 1, którą nabyć zamierza.

Jeżeli obowiązana do oferowania strona nie zgadza się na tę cenę objęcia, to winna ona pod rygorem prekluzji w ciągu dni trzydziestu, licząc od doręczenia rozstrzygnięcia krajowego biura odzieży o oznaczeniu ceny, wnieść do sądu powiatowego, właściwego według siedziby krajowego biura odzieży, wniosek o ustanowienie ceny objęcia w postępowaniu niespornem.

W tym przypadku winno krajowe biuro odzieży przy objęciu towaru złożyć w gotówce na

razie ofiarowaną przez nie w myśl pierwszego ustępu cenę kupną.

Rozstrzygnięcie sądu powiatowego można do dni ośmiu zaczepić rekurssem. Od rozstrzygnięcia drugiej instancji nie jest dopuszczalny dalszy środek prawny.

O ile kosztła postępowania ma zwrócić jedna strona lub o ile należy rozdzielić je między strony, rozstrzyga sąd według swobodnego uznania.

Obowiązku dostawy towaru (§ 40., ustęp 2., l. 2) nie uchyla postępowanie sądowe.

VI. Postanowienia końcowe.

§ 42.

Za przekroczenia niniejszego rozporządzenia i zarządzeń, wydanych na jego podstawie przez Ministerstwo handlu lub przez polityczne władze krajowe, jakoteż za każde współdziałanie przy udaremnianiu ustanowionych w tem rozporządzeniu obowiązków, będą karali władze polityczne pierwszej instancji grzywnami do 20.000 K lub aresztem do sześciu miesięcy, o ile czyn ten nie podlega surowszemu postanowieniu karnemu. Kary te można orzec także obok siebie. Ponadto można orzec przepadek towarów, do których się czyn karygodny odnosi, a jeżeli przekroczenie popełniono przy wykonywaniu przemysłu, także utratę uprawienia przemysłowego.

Postanowienia karne.

§ 43.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Z tym samym dniem traci moc obowiązująca rozporządzenie ministerjalne z dnia 6. czerwca 1917, Dz. u. p. Nr. 251.

Na czas, dopóki w obrębie administracyjnym politycznej władzy krajowej przewidziane w tem rozporządzeniu nrządzenia nie podejmą jeszcze swej czynności, winna polityczna władza krajowa oznaczyć i publicznie obwieścić te miejsca, które są przez nią upoważnione w razie bardzo wielkiego zapotrzebowania do pozwalania na wydawanie konsumentom towarów, podlegających obowiązkowi karty zapotrzebowania (§ 10.), i do wystawiania w tym względzie pozwoleń, zastępującego przewidzianą w § 19. niniejszego rozporządzenia kartę zapotrzebowania.

Początek mocy obowiązującej i postanowienia przejściowe.

Schauer wtr.

Wieser wtr.

Przymus oferowania starej odzieży.

Cena objęcia w postępowaniu co do przymusowego ofiarowania.

Patrz na stronę odwrotną!

Wciągnięte do przeglądu
pod Nr.

Karta zapotrzebowania

dla

**najuboższych, uprawniająca do poboru za zapłatą lub bezpłatnie
odzieży ludowej**

**ze zapasów wymienionych poniżej biur wydawania odzieży ludowej
lub biur wydawania starej odzieży za wykazaniem ubóstwa i bardzo
wielkiej potrzeby.**

(§ 19., l. 1, rozporządzenia ministerjalnego z dnia 21. września 1917, Dz. u. p. Nr. 383.)

Imię i nazwisko
Stan i adres mieszkania starającego się

potrzebuje dla

Imię i nazwisko członka rodziny }
(do 18. roku życia należy podać także wiek) }

Oznaczenie towaru z wymienieniem liczby sztuk }
lub ilości (tylko literami) i rodzaju towaru, przy }
ilościach materyi należy także podać cel użycia }

Niniejszem poświadczam się ubóstwo i bardzo wielką potrzebę.

Na podstawie niniejszej karty zapotrzebowania wolno pobrać towar tylko w biurach wydawania odzieży ludowej Nr. w
(stara odzież tylko w biurach wydawania starej odzieży Nr. w))

Prawa **żądania** dostarczenia towaru **nie** nabywa się przez uzyskanie tej karty zapotrzebowania.

(Miejsce)

Pieczęć wystawiającego biura badania
zapotrzebowania:

(Data)

Własnoręczny podpis osoby, której zlecono
wystawienie:

.....

Ważne tylko do 191.. włącznie.

Przy wypełnianiu druku należy dokładnie przestrzegać poniższych uwag!

1. Niniejsza karta zapotrzebowania jest dokumentem publicznym, niepozywalnym.
2. Uzyskanie tej karty jest potrzebne dla nabycia za zapłatą lub bezpłatnie odzieży ludowej ze zapasów.
 - a) biur wydawania odzieży ludowej;
 - b) biur wydawania starej odzieży;
 - c) przedsiębiorstw dobroczynnych, którym przekazano odzież ludową do bezpłatnego wydawania.Towarów, które nie są oznaczone jako „odzież ludowa“, nie wolno wydawać na tę kartę zapotrzebowania.
3. Miejscom sprzedaży jest zabronione wydawanie innych towarów, a nie tych, które wyraźnie wymieniono na karcie zapotrzebowania, oraz wszelkie przekraczanie podanej ilości lub liczby sztuk.
4. Towar należy dokładnie oznaczyć według ilości (liczby metrów lub sztuk) i według jego rodzaju; przy towarze, wydawanym na metry, należy podać także cel, na który ma być użytym. Karta zapotrzebowania może opiewać tylko na jeden rodzaj towaru.
5. Liczby, oznaczające ilość, wolno pisać tylko literami, a nie cyframi.
6. Karta zapotrzebowania jest tylko wtedy ważną, jeżeli jest datowaną i zaopatrzoną pieczęcią przez wystawiające biuro badania zapotrzebowania oraz podpisaną ręcznie przez osobę, której zlecono jej wystawienie.
7. Biuro sprzedaży nie może przyjąć karty zapotrzebowania:
 - a) jeżeli druku nie wypełniono w zupełności;
 - b) jeżeli liczby, podające ilość, nie są wypisane literami;
 - c) jeżeli karta zapotrzebowania opiewa na więcej, niż na jeden rodzaj towaru;
 - d) jeżeli nie jest datowana, nie jest zaopatrzona pieczęcią przez wystawiające ją biuro badania zapotrzebowania albo jeżeli jej nie podpisała osoba, której zlecono jej wystawienie;
 - e) jeżeli daty co do ilości lub towaru zostały w jakikolwiek sposób zmienione;
 - f) jeżeli wobec innego rodzaju zmian wydaje się uzasadnionem podejrzenie o sfalszowanie, pozbycie lub innego rodzaju nadużycie karty zapotrzebowania;
 - g) jeżeli upłynął już czasokres ważności.
8. Ważność karty zapotrzebowania gasnie z upływem 30. dnia od dnia wystawienia. Nieużyte karty zapotrzebowania można zwrócić do biura wygotowania także po upływie czasokresu ich ważności dla sprostowania karty osobowej.
9. Za zagubione karty zapotrzebowania nie wydaje się kart zastępczych.
10. Za każde przeniesienie lub użycie tej karty zapotrzebowania na rzecz innej osoby, a nie tej, na której nazwisko ona jest wystawioną, jakoteż za każde inne jej nadużycie, będzie karała władza polityczna pierwszej instancji w myśl § 42. rozporządzenia ministerjalnego z dnia 21. września 1917, Dż. u. p. Nr. 383, grzywnami do 20.000 K lub aresztem do sześciu miesięcy, o ile niema nastąpić ściganie w drodze karno-sądowej. Karty te można orzec także obok siebie. Nadto można orzec przepadek towarów, pobranych bezprawnie.

Patrz na stronę odwrotną!

Wciągnięte do przeglądu B
pod Nr.

Karta zapotrzebowania

dla

nabycia za zapłatą podlegającej obowiązkowi karty zapotrzebowania
odzieży i bielizny (z wyjątkiem odzieży ludowej) za wykazaniem po-
trzeby kupna.

(§ 19., 1. 2. rozporządzenia ministerialnego z dnia 21. września 1917, Dz. u. p. Nr. 383.)

Imię i nazwisko

Stan i adres mieszkania starającego się

potrzebuje dla

Imię i nazwisko członka rodziny }
(do 18. roku życia należy podać także wiek) }

Oznaczenie towaru z wymienieniem liczby sztuk }
lub ilości (tylko literami) i rodzaju towaru, przy }
rodzicach materyi należy także podać cel użycia }

Niniejszem poświadczam się potrzebę zakupną oraz potwierdza się złożenie należności za
wygotowanie, oznaczonej przez krajowe biuro odzieży na podstawie § 20., ust. 2., rozporządzenia
ministerialnego z dnia 21. września 1917, Dz. u. p. Nr. 383, na halerzy. Pobrane należności
za wygotowanie zostaną obrócone na cele odzieży ludowej.

Pobranie towaru na podstawie niniejszej karty zapotrzebowania nie jest ograniczone co do
miejsca w obrębie Austrii.

Prawa **żądania** dostarczenia towaru **nie** nabywa się przez uzyskanie tej karty
zapotrzebowania.

(Miejsce)

Pieczęć wystawiającego biura badania
zapotrzebowania:

(Data)

Własnoręczny podpis osoby, której zlecono
wystawienie:
.....

Ważne tylko do 191... włącznie.

Przy wypełnianiu druku należy dokładnie przestrzegać poniższych uwag!

1. Niniejsza karta zapotrzebowania jest dokumentem publicznym, niepożbywalnym.

2. Uzyskanie tej karty jest potrzebne dla nabycia za zapłatą towarów, podlegających obowiązkowi karty zapotrzebowania, z wyjątkiem odzieży ludowej (patrz punkt 3.).

W myśl § 10. rozporządzenia ministerjalnego z dnia 21. września 1917, Dz. u. p. Nr. 383, podlegają obowiązkowi karty zapotrzebowania:

- a) wszystkie towary tkane, dziane i pończoszkowe, nadające się do wyrobu części odzieży lub bielizny, bez względu na materiał, z którego są zrobione;
- b) wszystkie suknie męskie, kobiece i dziecięce (także suknie wierzchnie), zrobione bez względu na materiał z towarów tkanych, dzianych lub pończoszkowych, następnie wszystkie rodzaje bielizny i innej odzieży spodniej, chusteczki, pończochy i skarpetki;
- c) wszystkie zdane jeszcze do użytku, noszone części odzieży, bez różnicy, czy są zrobione z materiałów podlegających obowiązkowi karty zapotrzebowania, czy też wolnych od tego obowiązku (stara odzież);
- d) wszystkie inne towary, uznane w każdym poszczególnym przypadku przez Ministerstwo handlu w interesie zaopatrzenia ludności w odzież za podlegające obowiązkowi karty zapotrzebowania.

Wyjątki od obowiązku karty zapotrzebowania będzie obwieszczało Ministerstwo handlu w osobnej liście przedmiotów wolnych.

3. Towarów, oznaczonych jako „odzież ludowa“, nie wolno wydawać na tę kartę zapotrzebowania.

4. Sprzedawcom nie wolno wydawać innych towarów, jak te, które wyraźnie wymieniono w karcie zapotrzebowania, oraz nie wolno im przekraczać wymienionej tam ilości lub liczby sztuk.

5. Towar należy dokładnie oznaczyć według ilości (liczby metrów lub sztuk) i według jego rodzaju; przy towarze, wydawanym na metry, należy podać także cel, na który ma być użytym. Karta zapotrzebowania może opiewać tylko na jeden rodzaj towaru.

6. Liczby, oznaczające ilość, wolno pisać tylko literami, a nie cyframi.

7. Karta zapotrzebowania jest tylko wtedy ważną, jeżeli jest datowaną i zaopatrzoną pieczęcią przez wystawiające biuro badania zapotrzebowania oraz podpisaną ręcznie przez osobę, której zlecono jej wystawienie.

8. Biuro sprzedaży nie może przyjąć karty zapotrzebowania:

- a) jeżeli druku nie wypełniono w zupełności;
- b) jeżeli liczby, podające ilość, nie są wypisane literami;
- c) jeżeli karta zapotrzebowania opiewa na więcej, niż na jeden rodzaj towaru;
- d) jeżeli nie jest datowana, nie jest zaopatrzona pieczęcią przez wystawiające ją biuro badania zapotrzebowania albo jeżeli jej nie podpisała osoba, której zlecono jej wystawienie;
- e) jeżeli daty co do ilości lub towaru zostały w jakikolwiek sposób zmienione;
- f) jeżeli wobec innego rodzaju zmian wydaje się uzasadnionem podejrzenie o sfalszowanie, pozbycie lub innego rodzaju nadużycie karty zapotrzebowania;
- g) jeżeli upłynął już czasokres ważności.

9. Ważność karty zapotrzebowania gaśnie z upływem 30. dnia od dnia wystawienia. Nieużyte karty zapotrzebowania można zwrócić do biura wygotowania także po upływie czasokresu ich ważności dla sprostowania karty osobowej.

10. Za zagubione karty zapotrzebowania nie wydaje się kart zastępczych.

11. Za każde przeniesienie lub użycie tej karty zapotrzebowania na rzecz innej osoby, a nie tej, na której nazwisko ona jest wystawiona, jakoteż za każde inne jej nadużycie, będzie karała władza polityczna pierwszej instancji w myśl § 42. rozporządzenia ministerjalnego z dnia 21. września 1917, Dz. u. p. Nr. 383, grzywnami do 20.000 K lub aresztem do sześciu miesięcy, o ile niema nastąpić ściganie w drodze karno-sądowej. Kary te można orzec także obok siebie. Nadto można orzec przepadek towarów, pobranych bezprawnie.

Patrz na stronę odwrotną!

Wciągnięte do przeglądu C
pod Nr.

Karta zapotrzebowania

dla

nabycia za zapłatą gotowej nowej odzieży wierzchniej lub dozwolonej dla jej wyrobu najwyższej ilości materyi na odzież, podlegających obowiązkowi karty zapotrzebowania (z wyjątkiem odzieży ludowej lub starej odzieży), za poświadczeniem oddania, to jest za wykazaniem, że taką samą, zdatną jeszcze do użytku, noszoną część odzieży oddał dotychczasowy jej użytkowca za zapłatą lub bezpłatnie.

(§ 19, l. 3. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 21. września 1917, Dz. u. p. Nr. 383.)

Imię i nazwisko

Stan i adres mieszkania starającego się

potrzebuje dla

imię i nazwisko członka rodziny }
(do 18. roku życia należy podać także wiek) }

Ważne na (przedmiot z wymienieniem liczby)
sztuk i ilości — tylko literami — oraz rodzaju towaru ;
przy ilościach materyi należy także podać cel użycia)

Niniejszem poświadczam się wręczenie opiewającego na to samo imię i nazwisko poświadczenia oddania takiej samej części noszonej odzieży, oraz potwierdza się złożenie należności za wygotowanie, oznaczonej przez krajowe biuro odzieży na podstawie § 20, ust. 2, rozporządzenia ministeryalnego z dnia 21. września 1917, Dz. u. p. Nr. 383, na halerzy. Pobrane należności za wygotowanie zostaną obrócone na cele odzieży ludowej.

Pobranie towaru na podstawie niniejszej karty zapotrzebowania nie jest ograniczone co do miejsca w obrębie Austrii.

Prawa żądania dostarczenia towaru **nie** nabywa się przez uzyskanie tej karty zapotrzebowania.

(Miejsce)

Pieczęć wystawiającego biura
badania zapotrzebowania:

(Data)

Własnoręczny podpis osoby, której zlecono
wystawienie:

.....

Ważne tylko do 191... włącznie.

Przy wypełnianiu druku należy dokładnie przestrzegać poniższych uwag:

1. Niniejsza karta zapotrzebowania jest dokumentem publicznym, niepozbywalnym.
2. Na podstawie niniejszej karty zapotrzebowania wolno nabyć za zapłatą tylko gotową, nową odzież wierzchnią lub dozwoloną dla jej wyrobu najwyższą ilość materji na odzież, podlegających obowiązkowi karty zapotrzebowania.
3. Starej odzieży i towarów, oznaczonych wyraźnie jako „odzież ludowa“, nie wolno wydawać na tę kartę zapotrzebowania.
4. Sprzedawcom nie wolno wydawać innych towarów, jak te, które wyraźnie wymieniono w karcie zapotrzebowania, oraz nie wolno przekraczać wymienionej tam ilości lub liczby sztuk.
5. Towar należy dokładnie oznaczyć według ilości (liczby metrów lub sztuk) i według jego rodzaju; przy towarze, wydawanym na metry, należy podać także cel, na który ma być użytym. Karta zapotrzebowania może opiewać tylko na **jeden** rodzaj towaru.
6. Liczby, oznaczające ilość, wolno pisać tylko literami, a nie cyframi.
7. Karta zapotrzebowania jest tylko wtedy ważną, jeżeli jest datowaną i zaopatrzoną pieczęcią przez wystawiające biuro badania zapotrzebowania oraz podpisaną ręcznie przez osobę, której zlecono jej wystawienie.
8. Biuro sprzedaży nie może przyjąć karty zapotrzebowania:
 - a) jeżeli druku nie wypełniono w zupełności;
 - b) jeżeli liczby, podające ilość, nie są wypisane literami;
 - c) jeżeli karta zapotrzebowania opiewa na więcej, niż na jeden rodzaj towaru;
 - d) jeżeli nie jest datowana, nie jest zaopatrzona pieczęcią przez wystawiające ją biuro badania zapotrzebowania albo jeżeli jej nie podpisała osoba, której zlecono jej wystawienie;
 - e) jeżeli daty co do ilości lub towaru zostały w jakikolwiek sposób zmienione;
 - f) jeżeli wobec innego rodzaju zmian wydaje się uzasadnionem podejrzenie o sfalszowanie, pozbycie lub innego rodzaju nadużycie karty zapotrzebowania;
 - g) jeżeli upłynął już czasokres ważności.
9. Ważność karty zapotrzebowania gaśnie z upływem 30. dnia od dnia wystawienia. Nieużyte karty zapotrzebowania można zwrócić do biura wygotowania także po upływie czasokresu ich ważności dla sprostowania karty osobowej.
10. Za za gubione karty zapotrzebowania nie wydaje się kart zastępczych.
11. Za każde przeniesienie lub użycie tej karty zapotrzebowania na rzecz innej osoby, a nie tej, na której nazwisko ona jest wystawioną, jakoteż za każde inne jej nadużycie, będzie karała władza polityczna pierwszej instancyi w myśl § 42 rozporządzenia ministeryalnego z dnia 21. września 1917, Dz. u. p. Nr. 383, grzywnami do 20.000 K lub aresztem do sześciu miesięcy, o ile niema nastąpić ściganie w drodze karno-sądowej. Kary te można orzec także obok siebie. Nadto można orzec przepadek towarów, pobranych bezprawnie.

D**Patrz na stronę odwrotną!**Wciągnięte do przeglądu *D*

pod Nr.

Poświadczenie oddania

(§ 37 rozporządzenia ministeryjalnego z dnia 21. września 1917, Dz. u. p. Nr. 383.)

Niniejszem potwierdza się, że

imię i nazwisko

(stan i adres mieszkania)

oddał $\frac{\text{za zapłatą}^*)}{\text{bezpłatnie}}$ w podpisanem poniżej biurze zbiórki starej odzieży oznaczoną poniżej zdaną
jeszcze do użytku część odzieży, noszoną1. przez $\frac{\text{niego}^*)}{\text{nią}}$ 2. imię i nazwisko członka rodziny }
(do 18. roku życia należy podać wiek) }

a to:

.....
.....

(Miejsce)

Pieczęć biura zbiórki starej odzieży:

(Data)

Własnoręczny podpis osoby, której zlecono
wygotowanie:

.....

*) Słowo niewłaściwe należy przekreślić.

Przy wypełnianiu druku należy dokładnie przestrzegać poniższych uwag!

1. Dla osób, nie mieszkających stale w obrębie odnośnego biura zbiórki starej odzieży, nie wolno wygotowywać poświadczeń oddania, o ile krajowe biuro odzieży nie pozwoli na specjalne wyjątki.

2. Za wręczeniem niniejszego poświadczenia oddania zostanie wygotowane dla wymienionej w nim osoby przez właściwe według stałego jej miejsca zamieszkania biuro badania zapotrzebowania bez badania potrzeby zakupna karta zapotrzebowania według wzoru C, opiewająca na taką samą nową część odzieży lub na dozwoloną dla jej wyrobu najwyższą ilość materii, podlegających obowiązkowi karty zapotrzebowania.

Kart zapotrzebowania, opiewających na „odzież ludową“ (druk A), lub kart zapotrzebowania według wzoru B, nie wolno wystawiać za wręczeniem tego poświadczenia oddania.

Co do liczby kart zapotrzebowania według wzoru C, jakie należy wygotować za wręczeniem poświadczeń oddania, jest biuro badania zapotrzebowania związane przepisami ograniczającymi, wydanymi przez krajowe biuro odzieży na podstawie § 37, ust 3, rozporządzenia ministerjalnego z dnia 21. września 1917, Dz. u. p. Nr. 383.

3. Dla **każdego** oddanego ubrania (kostiumu, sukni) lub dla **każdej** oddanej części odzieży należy wygotować osobne poświadczenie oddania.

4. Poświadczenie oddania jest dokumentem publicznym, opiewa na imię i nazwisko i jest niepozbawalnym.

Do ważności poświadczenia oddania potrzeba:

- a) należytego wypełnienia druku;
- b) wstawienia daty wygotowania i zaopatrzenia pieczęcią biura zbiórki starej odzieży;
- c) własnoręcznego podpisu osoby, której zlecono wygotowanie.

5. Ważność poświadczenia oddania nie jest ograniczoną co do czasu.

6. Za zagubione poświadczenia oddania nie wydaje się poświadczeń zastępczych.

7. Za każde przeniesienie lub użycie tego poświadczenia oddania na rzecz innej osoby, a nie tej, na której nazwisko jest ono wystawione, jakoteż za każde inne jego nadużycie, będzie karała władza polityczna pierwszej instancji w myśl § 42 powołanego powyżej rozporządzenia ministerjalnego grzywnami do 20.000 K albo aresztem do sześciu miesięcy, o ile nie ma nastąpić ściganie w drodze karno-sądowej. Kary te można orzec także obok siebie. Ponadto można orzec przepadek towarów, pobranych bezprawnie.

384.

Obwieszczenie Ministerstwa handlu z dnia 21. września 1917,

tyczące się wyjątków od obowiązku kart zapotrzebowania na odzież i bieliznę (lista przedmiotów wolnych).

§ 1.

Na zasadzie §§ 11. i 32. rozporządzenia ministerjalnego z dnia 21. września 1917, Dz. u. p. Nr. 383, tyczącego się zarządzeń w sprawie odzieży dla ludności, wyłącza się aż do dalszego zarządzenia od obowiązku kart zapotrzebowania, oznaczoną poniżej odzież i bieliznę.

Lista przedmiotów wolnych.

1. Materyały czysto jedwabne.
2. Materyały ze sztucznego jedwabiu (całe ze sztucznego jedwabiu).
3. Jedwabne aksamity.
4. Szyfony velour (lekkie aksamity na strój).
5. Tiule.
6. Bałasty, ważące mniej niż 80 g w metrze kwadratowym, i przezroczysta krepa, ważąca mniej niż 80 g w metrze kwadratowym.
7. Wełniane przezroczyste materye na suknie, ważące mniej niż 80 g w metrze kwadratowym.
8. Haftowane materyały bawełniane, w których materya zasadnicza waży mniej niż 80 g w metrze kwadratowym.
9. Koronki i materye koronkowe.
10. Hafty i haftowane obramowania.
11. Materye na suknie i na bieliznę, zrobione z czystszej przędzy papierowej, lub z przędzy papierowej w połączeniu z innymi materyalami tkackimi.
12. Cerata.
13. Wszystkie gotowe artykuły odzienia i bielizny, zrobione wyłącznie z wymienionych pod l. 1 do 12 materyałów, pominiwszy przerobione w nich materye na podszewki i dodatki.
14. Gotowe części odzieży, zrobione wyłącznie ze skóry, pominiwszy przerobione w nich materye na podszewki i dodatki.
15. Towary pończoszkowe i dziane z czystego jedwabiu i z jedwabiu sztucznego.
16. Jedwabne trykoty.
17. Pończochy, zrobione co do powierzchni przynajmniej w połowie z czystego jedwabiu lub z jedwabiu sztucznego.
18. Chusteczki koronkowe, welony.
19. Chusteczki, które w jednej trzeciej swej powierzchni lub w większej części są haftowane lub zrobione z koronek.
20. Guimpes, żaboty, cachenez.

21. Bawełniane pończochy męskie i damskie, których tuzin par waży mniej niż 450 g.

22. Bawełniane skarpetki męskie, których tuzin par waży mniej niż 350 g.

23. Bawełniane pończochy dziecinne, których tuzin par, wielkości 10 do 12, waży mniej niż 400 g, wielkości 4 do 9, mniej niż 350 g, a wielkości 1 do 3, mniej niż 300 g.

24. Bawełniane skarpetki dziecinne, których tuzin par waży mniej niż 250 g.

25. Przy wzorzystych à jour pończochach i skarpetkach należy podaną powyżej pod l. 21 do 24 granicę ciężaru ustanowić o 50 g mniejszą.

26. Bawełniane ogrzewacze na nogi.

27. Bielizna dla niemowląt i bielizna dla dzieci do lat 3.

28. Kołnierze męskie, manszety, półkoszulki (plastrony), damskie kołnierze do prania.

29. Sznurówki.

30. Paski.

31. Szelki, podwiązki do pończoch i skarpetek.

32. Wstążki, borty, sznury, szenile, sznurkowe stroje, kordele i obramowania.

33. Gotowe płaszcze kąpielowe, stroje kąpielowe i spodnie do pływania.

34. Damskie opaski.

35. Płaszcze gumowe i artykuły kąpielowe z materyałów gumowanych.

36. Kapelusze, czapki, fezy, czapeczki i czepki.

37. Rękawiczki (z wyjątkiem wełnianych i bawełnianych rękawiczek zimowych).

38. Gotowe fraki i gotowe smokingi, nowe i noszone.

39. Gotowe nowe uniformy wojskowe.

40. Damskie płaszcze futrzane i damskie żakiety futrzane, których futerko znajduje się na stronie zewnętrznej, następnie futrzane żarękawki i boa futrzane, nowe i noszone.

41. Wszelkiego rodzaju obuwie, wyrabiane z materyałów tkanych, dzianych i pończoszkowych, aż do osobnego uregulowania w drodze ustawy obrotu tym artykułem.

§ 2.

Wyrabianie fraków, smokingów i anglezów (żakietów i surdutów salonowych) na skład jest zabronione.

Za przekroczenia niniejszego zakazu będzie się karało po myśli postanowień karnych § 42. rozporządzenia, powołanego w § 1.

§ 3.

Obwieszczenie to wchodzi w życie równocześnie z rozporządzeniem, powołanem w § 1.

Wieser wlr.

